

Prišli so k jami. Srca zastanejo, oči ne rosé več solzâ, gruda za grudo se vsiplje z votlim bobnenjem na malo rakev, polni se jama, — zvonovi utihnejo, grob je poln. — Vse tiho, le utripi src se skoro slišijo, pa molitev duhovnika, ki molijo na grobu ranjcega.

Potihnili je tudi molitev, nehala tako burno utripati globoko užaljena srca, pa znova zarosé oči. Ob grobu se vstopijo trije součenci z vencem, srednji spregovori: »Ostavlil si nas, nepozabni součenec, ki si nam bil vsem v šoli duša, radost, dika. Ljubili smo se in ob grobu tem ni nehala ljubezen. Živeti hoče v naših srcih. Ti pa, Milan, glej z nebeških višav, kamor si se preselil, na nas, tvoj dobri duh nas spremljaj — in moli tudi kaj za svoje součence.«

Položili so venec na grob. Kmalu je bilo pokopališče prazno. Le mati je še klečala ob grobu sinovem.

* * *

Še dolgo so žalovali dobri součenci za ljubljnim Milanom. V šoli je bil oni prostor, kjer je on sedel, prazen in večkrat je zarosilo še kako oko, če so otroci zrlí na prazni prostor.

Otroci! bodite taki, kakoršen je bil Milan, in ljubite se med sabo v šoli tudi vsi.

Božji volek.

»Božji volek, božji volek,
Božji volek moj!
Vzlêti, vzlêti in pokaži,
Kje je domek tvoj!«

Z roke dečkove je božji
Volek poletêl
In na polja pisani je
Cvetki obsedêl.

»Vzletel si mi in pokazal,
Kje je domek tvoj,
Zdaj pa vzlêti in pokaži,
Kje je domek moj!«

In polêtel božji volek
Kvišku je, v nebó, —
Več nikdár ga ni uzrlo
Dečkovo okó.

Smiljan Smiljanič.

